

Igehirdetés, mely elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. november 20-án.

143. zsoltár 10. verse: „Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”

Kedves Testvéreim!

A mai napon egy olyan zsoltár került elénk, aminek van egy rendkívül egyszerű központi fogalma, és ez így hangzik: „egyenes út”. Nem tudom, hogy kinek mi jut eszébe róla, de egy valamiben biztos vagyok. Olyan út jelenik meg a képzeletünkben, aminek a vége elvész a látóhatáron. Tudjuk, hogy folytatódik, tudjuk, hogy nincsen vége még ott sem, ameddig a szem ellát, de mi már nem tudjuk érzékelni. Ez a felolvasott zsoltármondat ilyen egyenes útról beszél nekünk. Ami teljesen világosan mutatja az utat, ameddig csak el látunk, és pontosan tudjuk, hogy még a mi látóhatárunkon túl is folytatódik. Pontosán úgy, mint ahogyan a matematikai megfogalmazásban az egyenesről elmondtuk, hogy az végtelen.

Hogyha nagyon őszinték vagyunk magunkhoz, akkor azt is elmondhatjuk, hogy az egyenes megnyugtat. Átlátható, tiszta, világos utat mutat, és pontos irányt ad elénk. Igazából erre van szükségünk. A lelkünknek a legegységibb vágya az, hogy nyugalomban legyen. Amikor pedig elénk kerül az Isten által kijelölt egyenes út, akkor megnyugszik a lelkünk és megnyugszik az életünk. Ezért kérhetjük mi is a zsoltárossal együtt: „Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”

Nagyon egyszerű a recept, pontosan olyan egyszerű, mint amilyen egyszerűen követhető az egyenes iránya. Mégis azt kell mondanom, Kedves Testvéreim, hogy nagyon nehezen sikerül megtalálni, és sajnos tanulnunk kell ezt az irányt. Nem jön magától. Ami belőlünk jön, az kusza, az követhetetlen.

Hadd mondjak két nagyon egyszerű, hétköznapi példát. Pár héttel ezelőtt beszélgettem valakivel telefonon, és néhány kérdést tett fel a gyülekezetünkkel kapcsolatban. Az első két-három kérdésnél bizonyos információkat megtartottam magamnak, mert úgy voltam vele, hogy az nem tüntetné fel jó színben a gyülekezetet, és emiatt nem tüntetne fel jó színben engem sem. Aztán jött egy újabb kérdés, ami az elhallgatott információra kérdezett rá. Ott már csak két út maradt. Elmondom az igazat, hogy bizony itt mulasztásom volt, vagy belesétálok egy újabb csapdába, és nem mondom el az igazat. Az első utat választottam. Elmondtam, hogy itt nem sikerült az egyházi törvényeinknek megfelelően eljárni, ezt bizony elrontottuk. Amikor pedig ezt kimondtam, akkor megnyugodtam. Lehet őszintén, kertelés nélkül elmondani mindent. Az egyenes út megnyugtat.

A másik példa az, ami mindenkit érint, az éppen azt mutatja meg, hogy a nem egyenes út pedig rendkívüli feszültségeket gerjeszt. Pár nappal ezelőtt Lengyelország határain belül becsapódott egy rakéta, és kioltotta két ember életét. A felelősséget senki sem vállalta. Mindenki a másikra mutat. Sőt, még olyan nyilatkozatot is olvastam, hogy végül is mindegy, hogy ki lötte ki a rakétát, úgyis a háborút megindító ország a felelős. Nyilvánvaló cél, hogy ne lássunk tisztán, ne lássuk az egyenest. Ez pedig nyugtalanságot, sőt félelmet okoz.

Talán ezután a két példa után még jobban érthető a zsoltár kérése: „Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!” Azért kell az egyenes út, mert mindenki akkor lát tisztán, hogyha ezt mutatjuk meg.

Számomra nem kérdés, hogy kicsoda az egyenes út. A mi Istenünk Jézus Krisztusban megmutatta. Elküldte abba a világba, amiben káosz és egyenetlenség, és összevisszaság volt. Amikor pedig Megváltónk őszintén elmondta az igazságot az ember bűnével, nyomorúságával kapcsolatban, akkor sokan nem értették. Mások pedig megbotránkoztak benne. Akik azonban megértették, hogy Jézusban a mienk lehet bűneink bocsánata, akik megértették, hogy Jézusban letehetünk minden terhet és minden fájdalmat, és minden félelmet, azoknak a lelke megnyugodott.

Tudom, hogy mindenkiben ott motoszkál a kérdés, ami engem is foglalkoztatott a zsoltárvers értelmezése közben: miért nyugszik meg az ember az egyenes úton? Azért, mert elmondhat mindent, ami nyomasztó és leterhelő a számára. Elmondhatja mindazt, amit elrontott, és aminek a következményei fájnak. Nem kell takargatni semmit. Megvallhatja azt, hogy a bűnei távortartják az Örökkévaló tisztaságától, megvallhatja, hogy a bűnei éket vernek közé és a többi ember közé, megvallhatja, hogy hiába szeretne jó dolgokat tenni, mégsem sikerül. Elmondhatja, hogy mennyi elhibázott döntés, elhibázott mondat, elhibázott gondolat volt és van az életében. Ez az egyenes út pedig megnyugtat, mert nem csak a felsorolás kerül akkor elénk, hanem az a tény is, hogy Isten nekem Jézus Krisztusban bűnbocsánatot ad, és olyannak lát Krisztuson keresztül, mintha soha semmi bűnöm nem lett volna, mintha mindenben olyan tökéletes lettem volna, mint amilyen tökéletes maga Jézus Krisztus is!

Igehirdetés, mely elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. november 20-án.

Természetesen tudom, hogy alapvetően szeretünk dolgokat, hadd mondjam így ki, hogy elsunnyogni. Nem kell mindenkinek mindenről tudni, még Istennek sem. (Csak zárójelben jegyzem meg, hogy Ő minden-hogyan tud mindent!) Ennek ellenére azt gondoljuk, hogy bizonyos dolgainkat takargatni kell. Egymás előtt is, és Isten előtt is. Van azonban ennek egy óriási veszélye. Ha takargatunk, akkor elzárkózunk. Ha elzárkózunk, akkor pedig nem jön létre személyes kapcsolat sem Istennel, sem a körülöttünk élő emberekkel.

Nem tudom, hogy ki figyelt fel a zsoltármondat egyik részletére. „Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!” Az egyenes úton történő vezetés azért lehetséges, mert a zsoltáros megfogalmazza, hogy „te vagy Istenem”. Nem a másiké, nem a többieké, hanem az enyém. Személyes kapcsolatban vagyunk. Ez pedig nem működik úgy, hogy nem vagyunk őszinték, hogy csak tessék-lássék adjuk bele magunkat. Személyes kapcsolat ugyanis csak akkor jön létre, ha az egész szívünket beleadjuk. Sőt, továbbmegyek, személyes kapcsolat csak akkor jön létre, hogyha mind a két fél a teljes szívét beleadja. Isten pedig beleadta a teljes szívét. Jézus Krisztust, az egyetlen gyermekét feláldozta értünk a kereszten. Mi pedig akkor adjuk bele magunkat, hogyha Isten előtt feltárjuk a dolgainkat. Azt is, amit elrontottunk, és azt is, ami fáj. Ez ugyanis az egyenes út, amin összekapcsolódunk a mi Mennyei Atyánkkal.

Amikor ugyanis az egyenes útról beszélünk, a megnyugtató útról beszélünk, akkor nagyon fontos magunkban tisztázni, hogy miért nem ezt választjuk mindig? Hát nem ez lenne a lehető legjobb mindenben? De biztosan ez lenne a legjobb. Csakhogy mi félünk a következményektől. Hogyha elmondjuk, akkor majd a másik nem szeret minket. Hogyha elmondjuk, akkor majd nem leszünk olyan népszerűek. Hogyha elmondjuk, akkor esetleg a munkatársi közösség, vagy az osztályközösség, vagy akár a család peremére szorulhatunk. Egy dolgot azonban mindig elfelejtünk. Ezek a következmények a rövid távú következmények. A hosszútávú következmények egészen máshogyan néznek ki. Hogyha szeret minket valaki, és annak őszintén elmondjuk a mulasztásainkat, a hibáinkat, azt, amit elrontottunk, és megbánjuk azokat, akkor nem azt mondja majd, hogy megszakítom a kapcsolatot veled, hanem még jobban szeretni fog, mert tudja, hogy megbízunk benne, és mivel őszinték vagyunk, ő is megbízhat bennünk. A bizalom pedig nem gyengíti, hanem még jobban erősíti a szeretetet. (Azt pedig már csak zárójelben jegyzem meg, hogyha valakiben megbízunk, akkor arra sokkal több mindent rábízunk!)

„Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!” Kedves Testvéreim! Ez a zsoltárvers azt üzeni nekünk, hogy lehet egyenes útunk Istenhez, és lehet egyenes útunk egymáshoz is. Akkor, hogyha Jézus Krisztusban meglátjuk az igazi utat, és ha Őbenne bízva, mindent Őelőtte kitérve fordulunk egymáshoz. Hiszem, hogy ebben a lelkületben megnyílnak a szívek, egymáshoz kapcsolódnak a szívek, és adnak igazi, mély lelki kapcsolatokat. Ezen az úton vezessen minket Isten az Ő Szent-lelkével!

Ámen!